

Znate li kako se ljude "stručno" skreće na unaprijed pripravljene trase i kako ostaju bez svoje samostalnosti i slobode? .....

ŠTORIJA O DIVLJIM SVINJAMA

Selo je živjelo mirno, seljaci su radili svoj posao, mučili se, ali i radovali plodovima svoga rada. Sve dok se jednog dana u susjednoj šumi nisu pojavile divlje svinje. Noću bi iz šume izlazile na njihove njeve... i spokojnom životu bio je kraj. Rovale su, uništavale... Uredno obrađena polja postala su poligon za njihove noćne izlete.

Seljaci nisu stajali skrštenih ruku. Pokušali su ih otjerati na sve moguće načine, međutim su iz dana u dan gubili bitku. Svinja je bilo sve više i bile su sve nasrtljivije. Seljaci više nisu znali što će.

I dogodi se da je jednog dana kroz selo prolazio neki putnik, mlad čovjek. Ostao je u selu prenoćiti, a navečer je, dugo u noć mogao slušati priče obeshabrenih seljaka koji su već vidjeli da od uroda te godine neće biti ništa. Čovjek je sve pažljivo slušao i bilo mu žao ljudi. Na kraju reče: "Ako hoćete, ja bih vam mogao pomoći. Istina, moram ostati u selu neko vrijeme, ali vam garantiram da ćete se divljih svinja riješiti. Morate samo sa mnom surađivati, slušati što vam kažem. Na kraju ćete mi samo platiti potrošeno vrijeme, drugo ne tražim."

Iznenadjeni i u nevjerici seljaci pristadoše, jer ionako više nisu znali što bi.

"Imate li što kukuruza" - upita neznanac. "Imamo nešto od prošle godine i čuvamo to kao oko u glavi, jer ove godine od kukuruza neće biti ništa".

"Dobro - reče namjernik - donesite kukuruza i sutra možemo početi."

Ljudi donesoše kukuruza, a on odnese nekoliko vreća na rub šume odakle su svinje svaku noć dolazile u svoj pohod na polja gdje su se gostile svime što su jadni seljaci posijali ili posadili da se prehrane. Kad su seljaci vidjeli što ovaj radi umalo nisu doživjeli živčani slom. Htjeli su se suprostaviti, ali je ovaj čvrsto rekao: ili će ga slušati kako su obećali ili on odlazi. Nisu imali izbora. S grčem u želucu nosili su mu svaki dan kukuruza koliko je tražio, a on bi mirno rasuo kukuruz na rub šume. Svinje su dolazile, najele se i vratile se u šumu spavati. Ovakve prilike još nisu nikada imale. Rekoše: "Pa ovo je raj za nas; tko bi očekivao takvu prijateljsku susretljivost?"

Neznanac se međutim prihvatio još jednog posla. U blizini sela, a prema šumi, počeo je graditi veliki tor. Trebalo mu je za to dosta vremena; svinjama je i dalje donosio kukuruza, samo - nakon nekoliko dana - nije više ni išao do ruba šume, rasuo bi kukuruz u polju, ne toliko daleko da ga svinje sa ruba šume ne bi mogle primjetiti. Prvi dan nisu htjele izlaziti iz šume, ali su se nakon nekog vremena ohrabrile, pa su najprije neke hrabrije, a onda i sve ostale otišle na gozbu na novoj poziciji. "Pa ništa se nije dogodilo - komentirale su - opasnosti očito nema."

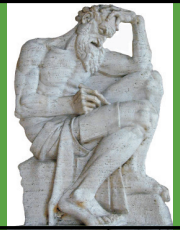
Čovjek je i dalje gradio tor i donosio kukuruz, ali ga je odlagao svakim danom malo bliže toru. Svinje to nisu ni primjetile. Uživale su besposleno u svom 'svinjskom raju' vraćajući se svaki put u svoje sigurno sklonište u šumu. Seljaci su već bili očajni; nestajalo im je kukuruza, a to je bilo sve što su imali. No neznanac nije za to mario, marljivo je i dalje radio na ostvarenju svoga plana. Jednoga dana čovjek je stavio kup kukuruza pred sam ulaz u tor. Svinje nisu vidjele problema. Nakon nekoliko dana još je veći kup stavio u samu sredinu tora. Kad su svinje došle, malo su stale pred vratima, samo se jedna, tjerana malo glađu malo pohlepom, odvažila i ušla. Druge su gledale. Ova se najela, izašla i krenula prema šumi. Druge za njom: ona sita - druge gladne. Drugi dan su nakon malo nećkanja sve ušle u tor i najele se slatkog kukuruza. Mirno su izašle i sve sretno, vratile se poskakujući u šumu.

Tako je to išlo nekoliko dana, a onda kada je čovjek vidio da se u toru doista sve svinje goste pripremljenim kukuruzom, mirno je izašao i čvrsto zatvorio ulaz u tor. Svinje to ni primjetile nisu. Tek kada su site htjele izaći, postale su svjesne da je njihova sloboda sada nepovratna prošlost. Ali nije se više dalo učiniti baš ništa.

Čovjek se pošao pozdraviti sa seljacima koji su ga - presretni - obilato nagradili. Pošao je dalje svojim putem doviknuvši im: "Sada je na vama red da se gostite."

..... isto kao i divlje svinje u gornjoj "štoriji"!

Izdaje: ŽUPNI URED RISIKA, 51516 Vrbnik; e-mail: nikola.radic@ri.t-com.hr

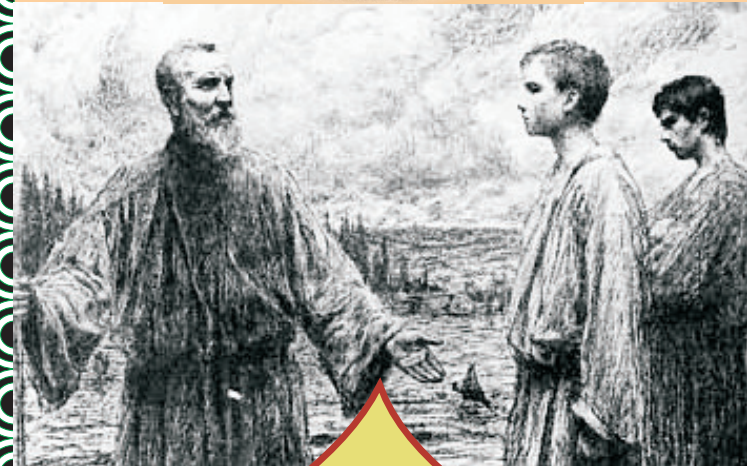

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

XXVI. NEDJ. KROZ GOD. - 25.IX.2011.

Broj: 38(225)

"Sinko, hajde
danas na posao u vinograd.
On odgovori: Neću.

No poslije se predomisli i ode.
I drugome reče... On odgovori: Evo me. I ne ode.
Koji je od njih izvršio volju Očevu?.....

Današnje evanđelje, Mt 21, 28-32

KULTURA POROBLJAVANJA I SMRTI KROČI NAPRIJED (II)

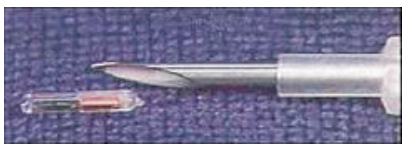

Istraživanja na području mikročipiranja vrše se već godinama. Probni testovi vršeni su i vrše se na životinjama i rezultati kontrole su odlični. Nitko pravo ne zna koliki su ogromni novcu uloženi u ta istraživanja. No istraživanja nisu bila bez rezultata. Vrijeme je da se prijeđe na ljude.

Ovaj je bio-chip proizvela Motorola. Velik je 7x0,75 mm. i može se lako implantirati. Kao zrno riže. No danas već ima - kako smo spomenuli - i mnogo manjih.

Na stranicama Motorole i Mondexa može se dobiti više podataka.

iz organizma, jer tada litijeva baterija pukne i organizam se otruje litijem..., a centar za praćenje to odmah i registrira.

Uočivši sve te karakteristike biočipa, mogućnosti/pogodnosti koje on pruža, kao i apsolutnu kontrolu nad čovjekom - ne samo nad njegovim kretanjem nego i nad njegovim psihofizičkim stanjem koje mu se putem čipa može (daljinski) i mijenjati izazivajući u organizmu svakakve reakcije - mnogi su se sjetili jednog odlomka iz knjige Otkrivenja sv. Ivana ap.

Radi se o redcima 11-17 iz 13. poglavlja:

"I vidjeh: druga jedna Zvijer uzlazi iz zemlje, ima dva roga poput jaganjca, a govori kao Zmaj. Vršu svu vlast one prve Zvijeri, u njejoj nazočnosti. Prisiljava zemlju i sve pozemljare da se poklone prvoj Zvijeri kojoj ono zacijeli smrtna rana. Čini znamenja velika: i oganj spušta s neba na zemlju naočigled ljudi. Tako

Na jedan detalj tih istraživanja posebno je vrijedno upozoriti. Da bi mikročip (biočip) funkcionirao potrebna mu je, normalno, struja. On zato mora imati minijaturnu bateriju koja se mora puniti strujom u samom organizmu u koji je mikročip implantiran. Minijaturna litijeva baterija napaja se strujom koja nastaje pri promjeni temperature u našoj koži. Ogromni su se novci utrošili na istraživanja da se pronađe najpogodnije mjesto na tijelu koje će na taj način najbolje osigurati napajanje male baterije. Po nekima se samo na to potrošilo preko milijardu i pol dolara. (Podatak, naravno, nije provjeren, ali sigurno se potrošilo ogromne novce). No, ne bez rezultata. Samo su dva mjesta na tijelu identificirana koja brzom i dosljednom promjenom temperature kože osiguravaju konstantno napajanje baterije. To su **čelo i ruka**.

U uvjetima koje organizam pruža trajnost čipa je praktično bezgranična, jer nikad ne ostaje bez struje. Važno je međutim napomenuti da se on ne može izvaditi

zavodi pozemljare znamenjima koja joj je dano činiti u nazočnosti Zvijeri: svjetuje pozemljarima da načine kip Zvijeri koja bijaše udarena mačem, ali preživje. I dano joj je udahnuti život kipu Zvijeri te kip Zvijeri progovori i poubija sve koji se god ne klanjaju kipu Zvijeri. **Ona postiže da se svima - malima i velikima, bogatima i ubogima, slobodnjacima i robovima - udari žig na desnicu ili na čelo, i da nitko ne mogne kupovati ili prodavati osim onog koji nosi žig s imenom Zvijeri ili s brojem imena njezina.**"

Ovdje ne možemo reći, kao što se to u filmovima često kaže, da je 'svaka sličnost isključena'. Dapače, sličnost je i previše očigledna i upadna. Nitko međutim ne može reći, bar ne u ovom trenutku, da se riječi Okrivenja doista odnose na ovo što se namjerava učiniti s mikročipiranjem ljudi. Možemo pak sasvim sigurno znati da je ovo porobljavanje ljudi i gospodarenje njihovim sudbinama doista sotonska zamisao koja se već realizira i očito je da će se realizirati sve više.

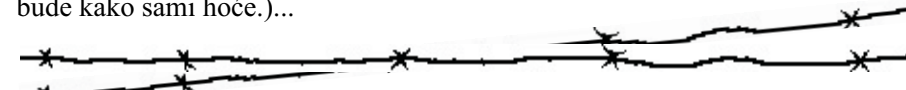
Ono što posebno zabrinjava jest, da će se ljudi iz tog projekta teško moći izvući. Mislim dakako na one koji to budu htjeli; očito je naime da će mnogi upravo željeti ući u taj "tor" iz kojega nema povratka ni izlaska. Najstrašnije (čini mi se) bi se moglo dogoditi da će djecu već u rodilištu mikročipirati bez znanja roditelja, i to bi mogle biti nevine žrtve najvećeg holokausta u povijesti ljudskog roda.

Mi znamo da je Bog gospodar svega, pa i ljudske povijesti. Znamo da on može intervenirati tako da se ove sotonske zamisli ne budu mogle ostvariti. Ali znamo i to, da Bog to najvjerojatnije(?) neće ostvariti protiv čovjekove volje. A čovjek mu se (a to smo mi!) svaki dan konstantno protivi bacajući pod noge doslovno sve njegove zapovijedi. Ima srećom i ljudi koji se doista trude biti mu vjerni. I oni su zapravo 'nada' čovječanstva. Sjetimo se razgovora što ga je Bog vodio s Abrahamom, kada je bio spreman i zbog malog broja nevinih poštediti grad... Nažalost ih Abraham nije našao...

Ali ovdje je, čini mi se, još važnije sjetiti se također 12. i 13. retka iz psalma 81.:

"Ali moj narod ne slušaše glasa moga, Izrael me ne poslušao. Zato ga pustih okorjelom srcu njegovu: neka hodi kako mu se hoće!"

Bog je na sve moguće načine pokušavao 'urazumiti' svoj narod. Karajući i kažnjavajući. Kada ništa nije koristilo, došla je zadnja, najveća kazna: "Pustih ga okorjelom srcu njegovu. Neka hodi kako mu se hoće." (Neka im bude kako sami hoće.)...

Gore si nisu mogli pripremiti!

NR

"Evo, na vratima stojim i kucam."
(Otkrivenje 3, 20)